

Tastesen (S):

Jeg beklager meget, at fru Ebba Strange ikke er til stede i salen i øjeblikket, men fru Ebba Strange vil kunne bekræfte rigtigheden af den oplysning, jeg kom med før.

Wilhelm (VS):

Hr. Glistrup skal jeg ikke bruge mange ord på. Hr. Glistrups hovedærinde i denne omgang var at sige, at afgørelsen den 22. december 1981 efter grundloven var endelig. Der er hr. Glistrup jo altså blevet underkendt af præsidiet, og vi hørte første næstformand, hr. Ninn-Hansen, for en times tid siden fortælle, at man havde undersøgt den juridiske litteratur, der findes, og selvfølgelig kan tinget tage sådan en sag op igen. Hr. Glistrups foragt for spillereglerne er sådan, at det taler for sig selv.

Hr. Tastesen nævnte – og det er et reelt problem – at det midlertidige udvalg til valgsprøvelse natten over selvfølgelig har en uoverkommelig opgave, det erkender jeg fuldt ud. Derfor burde man selvfølgelig have sendt sagen tilbage, da den blev rejst og man erkendte, at den ikke var ordentligt belyst. Men skidt nu med det. Jeg synes, at det var helt undskyldeligt både for udvalget og for folketinget, hvad man gjorde den 22. december, men jeg synes ikke, det er undskyldeligt at fremture i fejltagelserne med den opklaring, vi har fået i sagen i de mellemliggende 5 måneder.

Så er der det med, hvem der konsulterede hvem, og om man ville stemme for, at sagen gik tilbage til udvalget. Nu synes jeg efterhånden, det bliver småpinligt, fordi det er flintrende ligegyldigt. Det viser, at udvalgsformanden den dag i dag ikke har begrebet, at dette ikke er SFs problem og SFs ansvar, men at det er alle partiers problem og alle partiers ansvar, fuldt så meget den socialdemokratiske gruppes og fuldt så meget udvalgsformandens. Det er derfor småpinligt at komme med den forskydning af ansvaret over på fru Ebba Strange, eller hvem det nu drejer sig om. Jeg synes, det afslører, at hr. Tastesen har den misopfattelse, at det må være de partier, der direkte er berørt af den slags problemer, der skal tage stilling til, om de nu er løst tilfredsstillende eller ej. Det er en principielt helt forkert opfattelse, når det drejer sig om at godkende mandaterne, og

når det i det hele taget drejer sig om udvalget til valgsprøvelses arbejde.

Fru Aase Olesen bebrejdede mig, at jeg har brugt ordet »vildledning«. Jeg mener, der var tale om vildledning, men jeg har aldrig nogen sinde brugt ordet som »bevidst vildledning«, og jeg tror ikke, den var bevidst. Jeg tror ikke, det var bevidst, at vi ikke fik at vide, at der var en anden praksis i 1945. Fru Aase Olesen kan have den opfattelse, at det ligger i selve ordet, at det er bevidst. Det mener jeg ikke, men jeg mener, det er bedre til at betegne, hvilken situation folketingsmedlemmerne stod i, end hvis man bare siger »fejlinformeret«, som fru Aase Olesen ville have talt om. »Fejlinformeret« kan være på så mange leder og kanter. »Vildledning« siger mere om, at det er en information, som på væsentlige områder har gjort, at man har besluttet sig på et forkert grundlag. Der ligger ikke noget om, at det var bevidst vildledning.

Fru Aase Olesen nævnte, at pressen havde antydnet nogle motiver. Ja, det kan jeg jo altså ikke gøre for. Jeg ved, at jeg har kørt det løb fuldstændig rent, at jeg på intet tidspunkt har antydnet motiver, hverken hos folketingsflertallet, hos indenrigsministeriet eller hos SF – jo, på ét tidspunkt har jeg sagt, at jeg syntes, at nu begyndte det at se ud, som om det var prestigen, der var afgørende. Det er lige præcis, hvad jeg har sagt om motiver, intet som helt andet.

Hr. Hagen Hagensen og hr. Stubkjær Pedersen og andre vil jeg sige tak for bemærkningerne om, at det ikke har været fuldstændig urimeligt, at vi har rejst denne sag, og at vi har gjort det med en nogenlunde lødighed og seriøsitet.

Jeg vil godt sige til hr. Hagen Hagensen, når han siger, at ansvaret aldrig har ligget i indenrigsministeriet, at det, jeg tænkte på med den bemærkning i brevet til præsidiet, var, at ansvaret for, hvordan forsamlingen så ud den 22. december 1981, selvfølgelig ligger i indenrigsministeriet, for der eksisterede ikke noget folketing. Det er kun det. Men i samme øjeblik folketinget har taget stilling til mandaterne, er det selvfølgelig ikke indenrigsministeriets ansvar, hvis det skulle have sammensat forsamlingen forkert ved de breve, det indkaldte forsamlingen med. Det var kun det, og det tror jeg ikke vi kan være uenige om.